
John Wolfhooker

„Chceme být třetí kapelou, která bude mít koncert na Marsu!“

TEXT: MARTA PUŠOVÁ, FOTO: RUSTY SHEPHERD

Česko-slovenská parta John Wolfhooker je silně návyková. Koncerty této kapely s holubem v logu vás strhnou svojí živočišností i srdečností, po zvuku alb, která si čtyřčlenná skupina tvoří sama, bez přispění producenta, touží řada muzikantů. Za nesporný přínos české hudební scéně si letos vysloužili nominaci na hudební ceny Anděl. Ty však byly odloženy, stejně jako koncerty kapely John Wolfhooker, která na sklonku roku 2019 vydala desku 313.

Jelikož se rozhovor konal v době karantény, nezbývalo než se s „holoubky“ spojit přes on-line chat. O tom, jak situace kolem koronaviru ovlivnila chod kapely, jaké jsou její plány do budoucna i kdo je vlastně John Wolfhooker, se virtuálně rozpovídali všichni členové kapely – frontman Martin Čupka, basák Filip Vlček a bratři bubeník Adrian a kytarista Rony Janečkovi.

Náš rozhovor se odehrává v době, kdy České republiky vládne nouzový režim. Jak karanténu zvládáte?

Bratři Janečkové: Zvládáme to dobře, všichni jsme v Praze a rozhodli jsme se nezoufat, ale využít ten čas ve svůj prospěch. Skládáme nové skladby a také jsme natočili nový klip. Snažíme se být co nejproduktivnější.

Martin Čupka: Nějakou dobu jsme si hráli s myšlenkou, že taky uděláme koncertní live stream, ale pak jsme si řekli, že raději ten čas a energii využijeme na tvorbu nových věcí, o to víc si pak my i fanoušci užijeme skutečný a plnohodnotný koncert.

Jak se s touto situací vyrovnáváte existenčně?

Filip Vlček: Všichni máme kromě hraní ještě svoji práci, takže nejsme vyloženě závislí na příjmech z kapely.

Máte pocit, že koronavirová situace vydání vaší desky 313 nějak negativně ovlivnila, nebo se naopak zvýšil poslech?

Martin: Například na Spotify teď sledujeme hodně dobrá čísla, protože jsme se dostali asi do tří oficiálních Spotify playlistů. Jeden z nich se dokonce jmenuje „pop-rock jízda“ a náš song Break Me Down, kde se polovinu času screamuje, je tam zařazený někde mezi popovými věcmi à la Marek Ztracený nebo Adam Ďurica, což nám přijde docela vtipný, ale máme z toho radost.

Filip: Dokonce jsme poprvé překročili na Spotify hranici sto tisíc, takže hustý!

Koronavirus překazil i letošní udílení cen Anděl, kde jste byli poprvé nominováni. Jak to vnímáte?

Martin: Z nominace jsme měli velkou radost a těšili jsme se, že se poprvé zúčastníme takového předávání cen, takže jsme ze zrušení úplně nadšení nebyli. Podle všeho by se ale měl uskutečnit náhradní termín.

Zmínili jste, že natáčíte nové věci. Znamená to, že vyjde nová deska, i když jste tu předchozí vydali teprve před pár měsíci?

Bratři Janečkové: Na posledním albu jsme pracovali více než rok, takže se určitě necítíme na novou desku. Bude to strašně moc práce a v dnešní době se lidé albům zase tak moc nevěnují, takže bychom se delší čas chtěli věnovat zase jenom singlům, jako jsme to dělali v roce 2017. Ty nebudou muset s ničím souviset, budou jiné, spontánní a rychle hotové.

Martin: Ale určitě ještě neděláme čáru za poslední desku, ještě nějaké klipy uděláme.

Četla jsem, že Filip by si rád natočil funky desku, jak se to vyvíjí?

Filip: Myslím, že se k funky pomalu blížíme, protože Rony začal plodit dema, která se vymykají našemu dosavadnímu stylu, a jedna z těch věcí se dost přibližuje sedmdesátkovému funku. Říkáme si, že než aby to dal nějaké své oblíbené zpěvačce nazpívat, raději bychom to udělali společně jako kapela a vydali žánrově odlišný „what the fuck“ element. Ale kdo ví, nás baví to nechávat, jak to je, a co přijde, to přijde.

Myslíte, že do budoucna půjdete ve stopách kapel jako Panic At The Disco nebo Fall Out Boy a postupně „vyměknete“ do popu?

Filip: Je to možný, v poslední době nás začíná víc bavit pop, kde je hlavní zpěv a ostatní se staví kolem něj. Ale kdoví, třeba nakonec uděláme totálně deathcoreový hnusný cédéčko!

Bratři Janečkové: My vlastně tvoříme hudbu, kterou i všichni posloucháme. A uvědomili jsme si, že už nikdo z nás neposlouchá metal. Například v našem hlavním playlistu hraje momentálně Dua Lipa, Daft Punk a podobné věci. Takže skládáme věci, které máme rádi, a snažíme se to zakomponovat do rockové podoby. Což je třeba album 313, kde

některé skladby vychází z nápadů, které by mohly klidně znít jako nějaká electro-disco písnička. Většinou prostě nějak začneme a skončíme úplně někde jinde. Když jsme s tím všichni ztotožnění, tak nám je jedno, jaký je to žánr, protože odlišovat v dnešní době žánry nám přijde docela zbytečné.

Říkáte, že děláte věci, které sami posloucháte. Stalo se vám, že jste nějaký známý song nevědomky vykradli?

Filip: To se stává furt, to je v pohodě. Takže to občas necháme a tváříme se, že nic, a buď na to někdo přijde, nebo ne. (smích)

→

Bratři Janečkové: Neděláme to určitě úmyslně, ale občas se to přihodí. Je velmi lehké zahrát něco, co už někdy někdo složil, protože stupnice má jen sedm tónů. To se stane každému muzikantovi. Pokud to člověk nedělá záměrně, tak o nic nejde.

Poslední desku jste nazývali porozchodovou terapií.

Promítla se do nových věcí situace s koronavirem?

Bratři Janečkové: Ne. Naše texty u nových věcí určitě nebudou o tom, že musíme mít roušku a špatně se nám dýchá. (smích) Na minulém albu jsme se všichni vyřádili, co se týká takových těch ego-hudebnických věcí i co se

trochu mrzí. Ale využili jsme tenhle čas tak, že jsme se vrátili do procesu, který nás všechny baví, tedy že vymýšlíme nové věci, což je pro nás ta největší zábava, samozřejmě vedle živých koncertů.

Upřednostňujete tedy živé hraní, nebo skládání?

Filip: Psaní písniček na koncertě. (smích) Ne, za mě by to asi byly koncerty. Jak jsem vyrůstal na kapele, kde jsme koncertů měli hodně a každý víkend jsem byl pryč, tak mám pocit, že pátek bez koncertu je jako nealkoholický pivo. Nemám se přes týden na co těšit, protože jindy ho přežívám tak, že se těším na koncert, ať už pro deset lidí, nebo tisíc. Ale vždycky se ne-

si jedno, musí to být oboje. Jedno bez druhého nefunguje.

Martin: Tak nějak. Asi si nedokážu představit, že bychom jenom koncertovali nebo jenom nahrávali. Nejkrásnější na tom je sledovat ten koloběh. Jak někdo náhodou večer ve sprše dostane nápad na melodii, pak to ve studiu čtyřikrát předěláme, třikrát se kvůli tomu pohádáme a ve výsledku z toho vznikne hezky zprodukovaný song, který s námi ve finále zpívají lidi na koncertech.

Zmiňovali jste, že se rýsují možnosti v zahraničí, jak to momentálně vypadá?

Filip: Jakmile to bude možné, chceme v zahraničí hrát, co nejvíc to půjde. Máme nějaké kontakty na zahraniční

Myslím, že se k funky pomalu blížíme, protože Rony začal plodit dema, která se vymykají našemu dosavadnímu stylu, a jedna z těch věcí se dost přibližuje sedmdesátkovému funku.

booking, takže na tom budeme pracovat.

Martin: Ozval se nám jeden nejménovaní label a také booker, který by nám chtěl pomáhat s koncerty v Německu, a do toho jsme se domlouvali s dalšími většími kapelami. Teď je to ale zatím všechno na mrtvém bodě.

Dokážete si představit, že byste – až to půjde – tady vše nechali a odjeli na několik let do zahraničí na turné?

týče životních záležitostí. Momentálně chceme dělat písničky ne z důvodu, že se něco stalo nebo děje, ale proto, že máme náladu dělat hudbu jenom tak.

Každý rok si totiž dáváme pauzu, abychom měli prostor na tvoření nových věcí, pracujeme na nových nápadech a nahráváme je. Teď jsme dokončili album a doufali jsme, že budou koncerty, protože jsme stihli asi jen tři, tak to nás

můžu dočkat, až vypadneme někam do něčeho neznámého, kde budeme spolu a budeme si tam tvořit zážitky, na které budu vzpomínat, až mi bude šedesát.

Bratři Janečkové: Asi být zavřený ve studiu a tvořit písničky. Koncerty jsou super, ale pokud se jich dělá hodně, je to to samé dokola a přijde pocit, že už nemáme lidem co dát. Takže je potřeba se zase vrátit ke skládání. Je těžké vybrat

Bratři Janečkové: Ano. My právě všechno přizpůsobujeme tomu, abychom byli schopní vždy ze dne na den odjet na měsíce pryč.

Filip: Já jsem v každé práci vždycky na rovinu řekl, že to takhle mám nastavené, a v momentě, kdy přijde nějaká možnost to udělat, tak to udělám.

Martin: Ano, takový mindset máme všichni čtyři nastavený už od začátku.

I vztahy budou muset jít stranou?

Bratři Janečkové: Naše partnerky i rodiny s tím počítají. Život nás všech je tomu prostě přizpůsobený.

Všimla jsem si, že nikdy nespolupracujete s producenty. Proč?

Adrian Janeček: Myslím, že naše kapela je právě o tom, že nejsme kreativně omezení. I když jsme zkoušeli s někým spolupracovat, stejně jsme došli k tomu, že jsme byli nejvíc spokojeni s tím, jak jsme si to udělali po svém. Navíc za tu dobu je Rony už tak vypracovaný v mixování a produkci, že jsme schopni natočit song tak, jak chceme, aby zněl. Podle nás čím méně lidí je v tom procesu, tím větší šance je, že to bude znít opravdu autenticky.

Rony Janeček: Je to vlastně i takové naše promo. Já se živím tím, že produkuju a hraju na kytaru. Tím, že máme Wolfhookera a všechno si děláme sami, za námi chodí jiné kapely, že chtějí naši produkci. Takže mě už si volají kapely na pomoc. Navíc se sami zlepšujeme a máme nějaký progres. Celý proces je na nás a to je na tom ta sranda. Je super vidět, že se na tom všichni učíme a posouváme. Teď jsme schopní vydat ven song během tří dní, což pro nás před pár lety ještě bylo nepředstavitelné. A vlastně na základě toho, co tvoříme s Wolfhookerem, máme práci bokem, která nás živí, jako je produkce, mixování, videa a podobně.

Jak se v kapele zvládnete domluvit?

Kdo má rozhodovací právo?

Adrian: Občas má větší rozhodovací právo ten, kdo složil tu konkrétní písničku. Ale mám pocit, že za těch sedm roků už jsme se naučili spolu vycházet tak, že i když máme úplně jiný hudební vkus, nějak se dohodneme. Většinou

když máme problém, tak se hádáme tak dlouho, dokud se nedomluvíme. Vždy to ale skončí až tehdy, když jsme všichni spokojeni. Je to zdoluhavější, ale prostě to nějak funguje.

Takže k násilí nebo odchodům z kapely nedochází?

Filip: Určitě ano, Maťo odchází z kapely každý druhý týden. (smích)

Bratři Janečkové: Museli jsme si to právě pojistit názvem kapely, takže nikdo nemůže odejít!

A ten vznikl jak?

Martin: Když jsme zakládali kapelu, nebrali jsme to příliš vážně, takže jsme nebrali vážně ani název. Napadlo nás, že bychom přeložili svoje příjmení, protože jsme nedokázali přijít s ničím lepším, a tak to vlastně vzniklo. Janeček jako John, Vlček jako Wolf a Čupka jako Hooker.

Má John Wolfhooker nějakou fiktivní identitu?

Bratři Janečkové: To je právě ten holub! Ten příběh začíná ve skladbě Pidgeon. Je zpívána v první osobě, ale není to příběh

zpěváka Martina, ale psychopatického holuba, kterého opustila žena, vyhodili ho z práce a zbláznil se, ten příběh se promítá ještě do několika dalších skladeb. Tak to je John Wolfhooker.

Dnešní doba je v hudební branži nejistá. Jak se vidíte za několik desítek let?

Bratři Janečkové: Maťo bude mít sólový projekt a my budeme dělat elektronickou hudbu. (smích)

Filip: Těžko říct, co doopravdy bude, my spíš můžeme říct, co bychom si přáli. Já bych si přál mít v té době za sebou několik malých evropských tour...

Všichni ostatní: Za dvacet let jenom malé evropské tour???

Filip: Tak ne, takže několik velkých světových turné jako headliner!

Bratři Janečkové: Vesmírných už v té době! Klidně na Marsu!

Takže byste chtěli být první kapela, která bude hrát na Marsu?

Všichni: Klidně až třetí! Nejdřív předkapely, ať rozehrřejí publikum, my začneme v pohodě až v deset! (smích) ☒